

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 14 maja 1985 r.

Nr 22

TRESC:

Poz.:

USTAWY

98 — z dnia 29 kwietnia 1985 r. o Trybunale Konstytucyjnym	245
99 — z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości	249

98

USTAWA

z dnia 29 kwietnia 1985 r.

o Trybunale Konstytucyjnym.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. Trybunał Konstytucyjny orzeka o zgodności:

- 1) z Konstytucją — aktów ustawodawczych: ustaw oraz dekretów zatwierdzonych przez Sejm.
- 2) z Konstytucją lub aktami ustawodawczymi — innych niż wymienione w pkt 1 aktów normatywnych (aktów ustanawiających normy prawne) wydawanych przez Radę Państwa, naczelne i centralne organy administracji państwowej oraz inne naczelne i centralne organy państwowe.

Art. 2. Orzekając o zgodności aktu ustawodawczego z Konstytucją bądź innego aktu normatywnego z Konstytucją lub aktem ustawodawczym, Trybunał Konstytucyjny bada zarówno treść takiego aktu, jak też kompetencję oraz dochowanie ustawowego trybu wymaganego do wydania aktu; orzeczenie może odnosić się do całego aktu lub do poszczególnych jego przepisów.

Art. 3. Postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawach wymienionych w art. 1 może być wszczęte:

- 1) w stosunku do ustaw i innych aktów podlegających w myśl obowiązujących przepisów ogłoszeniu w organie publikacyjnym — z chwilą ich ogłoszenia, a dekretów — z chwilą ich zatwierdzenia przez Sejm,
- 2) w stosunku do aktów normatywnych, co do których przepisy prawa nie ustalają obowiązku ogłoszenia w organie publikacyjnym jako warunku ich mocy obowiązującej — z chwilą ich ustanowienia.

choćby wejście w życie tych aktów przewidziane zostało w terminie późniejszym.

Art. 4. 1. Trybunał Konstytucyjny orzeka o zgodności aktu ustawodawczego z Konstytucją oraz innego aktu normatywnego z Konstytucją lub aktem ustawodawczym, obowiązujących w dniu wydania orzeczenia bądź co do których dopuszczalne jest w myśl art. 3 wszczęcie postępowania przed ich wejściem w życie.

2. Utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny

powoduje umorzenie postępowania w sprawie takiego aktu.

Art. 5. Trybunał Konstytucyjny przedstawia Sejmowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej innym właściwym organom stanowiącym prawo uwagi o stwierdzonych uchybieniach i lukach w prawie, których usunięcie jest niezbędne dla zapewnienia spójności systemu prawnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Rozdział 2

Orzekanie o zgodności z Konstytucją aktów ustawodawczych.

Art. 6. 1. Orzeczenie stwierdzające niezgodność z Konstytucją aktu ustawodawczego przez Trybunał Konstytucyjnego przedkłada Sejmowi.

2. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, Sejm rozpatruje na posiedzeniu plenarnym w toku bieżącej lub najpóźniej najbliższej sesji.

3. Jeżeli Sejm uzna orzeczenie za zasadne, dokonuje odpowiednich zmian w akcie objętym tym orzeczeniem bądź uchyla go w części lub całości. W wypadku uznania aktu objętego orzeczeniem za zgodny z Konstytucją Sejm oddala orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, a sprawa nim objęta nie może być ponownie przedmiotem postępowania przed Trybunałem.

4. Uchwały Sejmu w sprawach oddalenia orzeczenia Trybunału zapadają większością co najmniej 2/3 głosów, w obecności co najmniej połowy ogólnej liczby posłów.

Rozdział 3

Orzekanie o zgodności z Konstytucją lub aktami ustawodawczymi innych aktów normatywnych.

Art. 7. Orzeczenie stwierdzające niezgodność z Konstytucją lub aktem ustawodawczym aktu wymienionego w art. 1 pkt 2 przez Trybunał Konstytucyjnego przedkłada organowi, który wydał akt objęty orzeczeniem.

Art. 8. 1. W wypadkach określonych w art. 7 organ, który wydał akt objęty orzeczeniem, dokonuje

niezwłocznie odpowiednich zmian w tym akcie bądź uchyla go w części lub w całości, nie później niż w terminie 3 miesięcy od przedłożenia mu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w tej sprawie.

2. W razie złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, przewidzianego w art. 27 ust. 2 i 3, przepis ust. 1 stosuje się do aktu objętego orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzającym niezgodność aktu z Konstytucją lub aktem ustawodawczym wydanym w wyniku rozpoznania tego wniosku.

Art. 9. 1. W razie nieusunięcia niezgodności aktu z Konstytucją lub aktem ustawodawczym w terminie określonym w art. 8, traci on moc z upływem tego terminu, w zakresie ustalonym w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego.

2. W szczególnie uzasadnionych wypadkach Trybunał może zawiesić w całości bądź części stosowanie aktu z dniem ogłoszenia orzeczenia; zawieszenie to obowiązuje do czasu wykonania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w myśl art. 8 lub ust. 1 niniejszego artykułu.

3. O utracie mocy obowiązującej aktu bądź jego zawieszeniu prezes Trybunału Konstytucyjnego ogłasza w organie publikacyjnym, w którym akt był ogłoszony, a gdy orzeczenie dotyczy aktu nie ogłoszonego w organie publikacyjnym — w Dzienniku Urzędowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski”.

Rozdział 4

Pytania prawne.

Art. 10. 1. W związku z toczącym się postępowaniem administracyjnym, sądowym, arbitrażowym, w sprawach o wykroczenia oraz w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe, należących do właściwości finansowych organów orzekających, do Trybunału Konstytucyjnego mogą być kierowane pytania prawne co do zgodności aktu ustawodawczego z Konstytucją albo innego aktu normatywnego z Konstytucją lub aktem ustawodawczym, jeżeli od odpowiedzi na nie zależy rozstrzygnięcie sprawy w takim postępowaniu.

2. Postępowanie określone w ust. 1, w związku z którym wniesione zostało pytanie prawne, ulega zawieszeniu z dniem wystąpienia z takim pytaniem, do czasu rozstrzygnięcia sprawy zgodności ujętego w pytaniu aktu ustawodawczego z Konstytucją lub innego aktu normatywnego z Konstytucją lub aktem ustawodawczym.

Art. 11. Pytania prawne, o których mowa w art. 10 ust. 1, Trybunał Konstytucyjny rozpoznaje na zasadach i w trybie przewidzianych dla rozpoznawania wniosków o stwierdzenie zgodności aktów ustawodawczych z Konstytucją oraz innych aktów normatywnych z Konstytucją lub aktem ustawodawczym, ze zmianami wynikającymi z dalszych przepisów ustawy.

Rozdział 5

Organizacja Trybunału Konstytucyjnego.

Art. 12. Siedzibą Trybunału Konstytucyjnego jest m. st. Warszawa.

Art. 13. 1. Członkami Trybunału Konstytucyjnego są: prezes, wiceprezes oraz dziesięciu sędziów.

2. Członków Trybunału Konstytucyjnego wybiera i odwołuje Sejm.

3. W skład Trybunału Konstytucyjnego może być wybrany ten, kto wyróżnia się wiedzą prawniczą oraz posiada kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska sędziego Sądu Najwyższego lub Naczelnego Sądu Administracyjnego.

4. Członkowie Trybunału Konstytucyjnego wybierani są na lat osiem, z tym że co cztery lata następuje wybór połowy składu; wybór ponowny do składu Trybunału jest niedopuszczalny, chyba że poprzedni wybór nastąpił w trakcie kadencji na okres krótszy niż cztery lata.

5. Z pełnieniem funkcji członka Trybunału nie można łączyć mandatu posła na Sejm ani zatrudnienia w organach państwowych, a także innego zajęcia, które utrudniałoby pełnienie obowiązków członka Trybunału albo mogło uchybiać jego godności bądź zachwiać zaufanie co do jego bezstronności w orzekaniu.

6. Obejmując stanowisko członek Trybunału Konstytucyjnego składa wobec Marszałka Sejmu ślubowanie następującej treści: „Ślubuję uroczyście przy wykonywaniu powierzonych mi obowiązków członka Trybunału Konstytucyjnego: dochować wierności Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i wynikającym z jej przepisów zasadom politycznego i społeczno-gospodarczego ustroju socjalistycznego Państwa oraz zasadom praworządności i sprawiedliwości społecznej; chronić interesy Państwa i słusze interesy obywateli, stać na straży ładu i porządku prawnego; powierzone mi obowiązki wypełniać z najwyższą starannością; strzec godności powierzonego mi urzędu; przestrzegać tajemnicy państwowej i służbowej”.

Art. 14. 1. Sejm odwołuje członka Trybunału Konstytucyjnego, jeżeli:

- 1) zrzekł się swej funkcji,
- 2) na skutek choroby, ułomności lub upadku sił stał się trwale niezdolny do pełnienia obowiązków,
- 3) został skazany wyrokiem sądu,
- 4) sprzeniewierzył się złożonemu ślubowaniu,
- 5) prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym został skazany na karę usunięcia z zajmowanego stanowiska.

2. W razie śmierci członka Trybunału Sejm stwierdza wygaśnięcie jego mandatu.

3. Uzupelnienia składu Trybunału na miejsca opróżnione z przyczyn określonych w ust. 1 i 2 dokonuje się w toku tej samej lub najbliższej sesji Sejmu, w której nastąpiło odwołanie lub stwierdzenie wygaśnięcia mandatu członka Trybunału. Członek Trybunału wybrany w tym trybie pełni swoje funkcje do końca kadencji, na którą wybrany był jego poprzednik.

Art. 15. 1. Członek Trybunału Konstytucyjnego nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej sądowej lub administracyjnej ani zatrzymany bez zgody Trybunału. Nie dotyczy to zatrzymania na gorącym uczynku popełniania przestępstwa. Wniosek w tym przedmiocie Trybunał rozpatruje w pełnym składzie, z wyjątkiem sędziego, którego wniosek ten dotyczy.

2. Do czasu podjęcia przez Trybunał uchwały zezwalającej na pociągnięcie członka Trybunału do odpowiedzialności wolno w stosunku do niego podejmować tylko czynności nie cierpiące zwłoki.

3. Za wykroczenia członek Trybunału odpowiada tylko dyscyplinarnie.

Art. 16. 1. W zakresie nie unormowanym niniejszą ustawą do praw i obowiązków oraz odpowiedzialności

dyscyplinarnej członków Trybunału Konstytucyjnego, z zastrzeżeniem ust. 2—5, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o Sądzie Najwyższym dotyczące praw i obowiązków oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów Sądu Najwyższego, o ile nie są sprzeczne z niniejszą ustawą.

2. Sprawy o roszczenia wynikające ze stosunku służbowego wiceprezesa i sędziów Trybunału Konstytucyjnego rozstrzyga prezes tego Trybunału, a prezesa Trybunału — Marszałek Sejmu. Od decyzji prezesa Trybunału przysługuje odwołanie do Marszałka Sejmu.

3. W postępowaniu dyscyplinarnym orzeka Trybunał Konstytucyjny:

- 1) w pierwszej instancji — w składzie trzech sędziów,
- 2) w drugiej instancji — w składzie pięciu sędziów.

4. Sędziów do składów orzekających oraz rzecznika dyscyplinarnego wyznacza prezes Trybunału Konstytucyjnego spośród członków tego Trybunału.

5. W sprawach orzeczeń dyscyplinarnych nie stosuje się przepisów ustawy, o której mowa w ust. 1, o rewizji nadzwyczajnej.

Art. 17. Organizacyjne i administracyjne warunki pracy zapewnia Trybunałowi Konstytucyjnemu prezes Trybunału oraz podległe mu Biuro tego Trybunału.

Art. 18. 1. Do pracowników Biura Trybunału Konstytucyjnego stosuje się odpowiednio przepisy o pracownikach urzędów państwowych, z uwzględnieniem ust. 2 i 3.

2. W odniesieniu do pracowników Biura Trybunału Konstytucyjnego — przepisy określone w art. 2 pkt 1, art. 4 ust. 3, art. 7 ust. 6, art. 20 ust. 4, art. 21 ust. 3, art. 22 ust. 2, art. 26 ust. 2, art. 36 ust. 7 i art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214 i z 1984 r. Nr 35, poz. 187) wydaje Marszałek Sejmu.

3. Uprawnienia wynikające z art. 30 ust. 1 i z art. 31 ust. 3 ustawy, o której mowa w ust. 2, przysługują w odniesieniu do pracowników Biura Trybunału Konstytucyjnego — Marszałkowi Sejmu.

Rozdział 6

Postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Art. 19. 1. Z wnioskami o stwierdzenie zgodności aktu ustawodawczego z Konstytucją albo innego aktu normatywnego z Konstytucją lub aktem ustawodawczym, z zastrzeżeniem ust. 2, występować mogą: Prezydium Sejmu, komisje sejmowe albo pięćdziesięciu posłów; Rada Państwa lub przewodniczący Rady Państwa; Trybunał Stanu; prezes Najwyższej Izby Kontroli; Rada Ministrów lub prezes Rady Ministrów; pierwszy prezes Sądu Najwyższego; prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego; prezes Państwowego Arbitrażu Gospodarczego; prokurator generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz Komitet Wykonawczy Rady Krajowej Patriotycznego Ruchu Odrodzenia Narodowego; wnioskodawcy mogą występować do Trybunału z własnej inicjatywy lub w wyniku analizy skarg i wniosków obywateli.

2. Z wnioskami, o których mowa w ust. 1, odnoszącymi się do aktów normatywnych dotyczących obronności Państwa i Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz bezpieczeństwa Państwa występować mogą: Prezydium Sejmu, Rada Państwa, Rada Ministrów oraz Komitet Obrony Kraju.

3. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, Trybunał Konstytucyjny może podjąć z inicjatywy własnej.

Art. 20. 1. Z wnioskami, o których mowa w art. 19 ust. 1, występować mogą również wojewódzkie rady narodowe lub ich prezydium, Centralna Komisja Współpracy Socjalistycznych Związków Młodzieży, a także właściwe naczelnne organy statutowe ogólnokrajowych organizacji związkowych, organizacji międzyzwiązkowych oraz zrzeszeń związków zawodowych, organizacji spółdzielczych, społeczno-zawodowych organizacji rolników indywidualnych oraz innych organizacji zawodowych — jeżeli kwestionowany akt ustawodawczy lub inny akt normatywny dotyczy spraw objętych ich zakresem działania, ustalonym w przepisach prawa.

2. Wnioski organów i organizacji, o których mowa w ust. 1, podlegają wstępnemu rozpoznaniu przez Trybunał Konstytucyjny, na posiedzeniu niejawnym, przez jednego sędziego wyznaczonego przez prezesa Trybunału.

3. Trybunał może, w trybie ustalonym w ust. 2, postanowić o nienadaniu wnioskowi dalszego biegu, jeżeli wniosek nie odpowiada wymaganiom wynikającym z przepisów ustawy bądź też gdy jest oczywiście bezzasadny lub mylnie skierowany; na postanowienie w tej sprawie przysługuje zażalenie do Trybunału, który rozpoznaje je na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów.

Art. 21. Wnioski o wszczęcie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, wniesione po upływie pięciu lat od ogłoszenia aktu lub zatwierdzenia dekretu (art. 3 pkt 1) albo ustanowienia aktu (art. 3 pkt 2), Trybunał kieruje, w trybie art. 5, do organu, który wydał akt objęty wnioskiem, a gdy wniosek dotyczy dekretu — do Sejmu.

Art. 22. 1. Z pytaniami prawnymi, o których mowa w art. 10 ust. 1, do Trybunału Konstytucyjnego mogą zwracać się: pierwszy prezes Sądu Najwyższego, prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, prezes Państwowego Arbitrażu Gospodarczego oraz naczelnne i centralne organy administracji państwowej.

2. Organy wymienione w ust. 1 są obowiązane informować Trybunał Konstytucyjny o wszystkich sygnalizowanych im przez organy orzekające niezgodnościach aktów ustawodawczych z Konstytucją oraz innych aktów normatywnych z Konstytucją lub aktami ustawodawczymi.

3. W wypadku stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny, w wyniku rozpoznania pytania prawnego, niezgodności aktu ustawodawczego z Konstytucją albo innego aktu normatywnego z Konstytucją lub aktem ustawodawczym; prezes Trybunału, niezależnie od przekazania orzeczenia organowi, który wydał akt objęty orzeczeniem, przesyła odpis orzeczenia organowi, który w tej sprawie zwrócił się z pytaniem prawnym.

4. W razie stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny zgodności objętego pytaniem prawnym aktu ustawodawczego z Konstytucją albo innego aktu normatywnego z Konstytucją lub aktem ustawodawczym — prezes Trybunału przesyła orzeczenie organowi, który zwrócił się z pytaniem prawnym, odpis zaś tego orzeczenia przekazuje do wiadomości organowi, który wydał akt objęty orzeczeniem, a dotyczącego dekretu — Sejmowi.

5. W wypadkach, o których mowa w ust. 3, postępowanie zawieszono w myśl art. 10 ust. 2 podejmuje się po rozstrzygnięciu przez Sejm zgodności aktu ustawodawczego z Konstytucją, w odniesieniu zaś do innych aktów

normatywnych — po doprowadzeniu do zgodności tych aktów z Konstytucją lub aktem ustawodawczym, a w wypadku przewidzianym w art. 9 ust. 1 — po utracie przez akt mocy obowiązującej.

Art. 23. 1. Trybunał Konstytucyjny rozpoznaje wnioski bądź pytanie prawne na rozprawie, o której powiadamia wnioskodawcę, organ, który wydał akt objęty wnioskiem, a w wypadku gdy wniosek dotyczy dekretu — Sejm, jak również prokuratora generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Obecność na rozprawie wnioskodawcy lub jego przedstawiciela jest obowiązkowa. W rozprawie może uczestniczyć organ, który wydał akt objęty wnioskiem, lub jego przedstawiciel. W sprawach rozpoznawanych przez Trybunał na rozprawach w pełnym składzie obowiązkowa jest również obecność prokuratora generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. W postępowaniu podjętym w wyniku pytania prawnego organ, który zwrócił się z takim pytaniem, jest reprezentowany na rozprawie przez przedstawiciela wyznaczonego przez ten organ.

3. W toku postępowania Trybunał Konstytucyjny może przesłuchiwać biegłych, żądać od organów i instytucji państwowych oraz organizacji społecznych okazania aktów i dokumentów, a także przeprowadzać inne dowody, które dla rozstrzygnięcia sprawy uzna za niezbędne.

Art. 24. Rozprawy przed Trybunałem Konstytucyjnym są jawne, z wyjątkiem rozpraw w sprawach wymienionych w art. 19 ust. 2. Poza tymi wypadkami wyłącznie jawności może nastąpić ze względu na bezpieczeństwo Państwa lub tajemnicę państwową.

Art. 25. 1. Trybunał Konstytucyjny rozpoznaje wnioski (pytania prawne) dotyczące zgodności aktów ustawodawczych z Konstytucją w składzie pięciu sędziów, a wnioski (pytania prawne) dotyczące innych aktów normatywnych — w składzie trzech sędziów.

2. W sprawach o szczególnej zawłości prezes Trybunału może zarządzić rozpoznanie wniosku przez Trybunał w pełnym składzie.

Art. 26. Trybunał Konstytucyjny wydaje orzeczenie po przeprowadzeniu rozprawy. Orzeczenia są wydawane w imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Sporządza się je w formie pisemnej, z uzasadnieniem.

Art. 27. 1. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego jest ostateczne.

2. W wypadku stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją lub aktem ustawodawczym aktu normatywnego naczelnego lub centralnego organu administracji państwowej Rada Ministrów lub prezes Rady Ministrów może, w ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia, wystąpić z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy przez Trybunał w pełnym składzie.

3. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje Radzie Państwa lub przewodniczącemu Rady Państwa w wypadku stwierdzenia niezgodności z Konstytucją lub aktem ustawodawczym aktu normatywnego Rady Państwa, przewodniczącego Rady Państwa lub innego naczelnego lub centralnego organu państwowego nie będącego organem administracji państwowej; uprawnienie to nie obejmuje orzeczeń Trybunału dotyczących dekretów.

Art. 28. 1. Postępowanie sądowe lub arbitrażowe zakończone prawomocnym orzeczeniem, wydanym z zastosowaniem przepisu prawnego, który w wyniku orzeczenia

Trybunału Konstytucyjnego, jako sprzeczny z Konstytucją lub aktem ustawodawczym, został zmieniony bądź uchylony w części lub całości, może być wznowione w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu sądowym lub arbitrażowym, z tym że w odniesieniu do orzeczeń w sprawach cywilnych oraz arbitrażowych wznowienie postępowania może nastąpić nie później niż przed upływem odpowiednio — pięciu i trzech lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Prawomocne orzeczenia i nakazy karne w sprawach o wykroczenia oraz prawomocne rozstrzygnięcia w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe należących do właściwości finansowych organów orzekających, wydane z zastosowaniem przepisu prawnego, o którym mowa w ust. 1, podlegają uchyleniu w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu w sprawach o wykroczenia oraz przepisach ustawy karnej skarbowej, dotyczących uchylania prawomocnych rozstrzygnięć, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia, nakazu lub rozstrzygnięcia upłynęło nie więcej niż trzy lata.

3. Ostateczne decyzje, wydane w ogólnym postępowaniu administracyjnym z zastosowaniem przepisu prawnego, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za nieważne w trybie i na zasadach określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego, w części dotyczącej stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnych oraz związanych z tym roszczeń odszkodowawczych; w wypadkach gdy wynika to z przepisów prawa i okoliczności sprawy — organ stwierdzający nieważność decyzji może równocześnie wydać decyzję rozstrzygającą co do istoty sprawy.

4. Prawomocne orzeczenia i rozstrzygnięcia wydane w postępowaniach innych niż wymienione w ust. 1—3, z zastosowaniem przepisu, o którym mowa w ust. 1, podlegają, na wniosek strony, uchyleniu przez organ, który takie orzeczenie lub rozstrzygnięcie wydał, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia lub rozstrzygnięcia upłynęło nie więcej niż trzy lata.

Art. 29. Trybunał Konstytucyjny wydaje zbiór swoich orzeczeń.

Art. 30. 1. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zwołuje przynajmniej raz w roku zgromadzenie ogólne sędziów Trybunału, na którym omawia się działalność Trybunału oraz problemy wynikające z jego orzecznictwa.

2. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zaprasza do udziału w zgromadzeniu ogólnym przewodniczących zainteresowanych komisji sejmowych, prezesa Najwyższej Izby Kontroli, ministra sprawiedliwości, pierwszego prezesa Sądu Najwyższego, prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, prezesa Państwowego Arbitrażu Gospodarczego i prokuratora generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

3. Prezes Trybunału może zwrócić się do marszałka Sejmu, przewodniczącego Rady Państwa i prezesa Rady Ministrów o wzięcie udziału w zgromadzeniu ogólnym bądź delegowanie swojego przedstawiciela.

Art. 31. Trybunał Konstytucyjny przedkłada Sejmowi informacje o istotnych problemach wynikających z działalności i orzecznictwa Trybunału.

Art. 32. 1. Szczegółowy tryb postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w drodze uchwały, ustala Sejm; uchwała w tej sprawie podlega ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Regulamin czynności Trybunału Konstytucyjnego oraz organizację wewnętrzną Biura uchwała Trybunał Konstytucyjny.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 33. W ustawie z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagradzaniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 20, poz. 101 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) w art. 2 w pkt 1 na końcu dodaje się wyrazy „oraz prezesa i wiceprezesa Trybunału Konstytucyjnego.”.

Art. 34. 1. Do pierwszego składu Trybunału Konstytucyjnego Sejm wybiera połowę tego składu na okres czterech lat, połowę zaś na okres ośmiu lat.

2. Wyboru pierwszego składu Trybunału Sejm dokonuje nie później niż przed dniem 1 grudnia 1985 r.; kadencja członków tego składu biegnie od dnia 1 grudnia 1985 r.

3. Przesowi Trybunału Konstytucyjnego wybranemu w trybie określonym w ust. 2 powierza się w okresie do dnia 1 grudnia 1985 r. czynności związane z organizacją Trybunału Konstytucyjnego.

4. Wydatki związane z organizacją i funkcjonowaniem Trybunału w okresie do dnia 31 grudnia 1985 r. pokrywane są z budżetu centralnego, w części dotyczącej Kancelarii Sejmu.

Art. 35. 1. Przepisy ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2, stosuje się do aktów ustawodawczych i innych aktów normatywnych ogłoszonych, zatwierdzonych bądź ustanowionych po dniu jej wejścia w życie.

2. W stosunku do aktów wymienionych w art. 1, wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, może być wszczęte postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym, jeżeli zostały ogłoszone, a gdy chodzi o dekrety — zatwierdzone, bądź uzyskały moc obowiązującą — po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o zmianie Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 11, poz. 83); do aktów tych art. 4 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Termin określony w art. 21 biegnie w stosunku do aktów, o których mowa w ust. 2, od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 36. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r., z tym że przepisy art. 32 i 34 wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Szymanek*

99

USTAWA

z dnia 29 kwietnia 1985 r.

o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady:

1) gospodarowania gruntami zabudowanymi i gruntami przeznaczonymi w planach zagospodarowania przestrzennego na cele zabudowy, zwanymi dalej „gruntami”; zabudowę w rozumieniu ustawy stanowią budowle i urządzenia służące do funkcjonowania miast i wsi oraz inne budowle i urządzenia o znaczeniu krajowym lub regionalnym.

2) wywłaszczania nieruchomości.

2. Zasady gospodarowania gruntami określone w ustawie nie obejmują gruntów zabudowanych, wchodzących w skład gospodarstw rolnych oraz związanych z państwowym gospodarstwem leśnym i położonych na obszarach przeznaczonych w planach zagospodarowania przestrzennego wyłącznie na cele gospodarki rolnej i leśnej.

Art. 2. 1. Gospodarka gruntami polega na działaniu mającym na celu zgodne z planem zagospodarowania przestrzennego racjonalne wykorzystanie gruntów z zachowaniem przepisów o ochronie i kształtowaniu środowiska oraz o ochronie gruntów rolnych i leśnych. W szczególności gospodarka gruntami polega na:

- 1) tworzeniu zasobów gruntów państwowych na cele zabudowy miast i wsi, zwanych dalej „zasobami gruntów”;
- 2) udostępnianiu gruntów państwowych państwowym jednostkom organizacyjnym, jednostkom gospodarki

uspołecznionej, organizacjom społecznym i innym osobom prawnym lub osobom fizycznym na warunkach przewidzianych w ustawie,

3) gospodarowaniu środkami przeznaczonymi na nabywanie i wyposażanie gruntów w urządzenia niezbędne do wykorzystania tych gruntów zgodnie z przeznaczeniem.

2. Wywłaszczanie nieruchomości polega na odjęciu lub ograniczeniu w drodze decyzji prawa własności lub innego prawa rzeczowego na nieruchomości.

Art. 3. 1. Gospodarka gruntami i wywłaszczanie nieruchomości należą do właściwości rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej.

2. Hekroć w ustawie jest mowa o radach narodowych lub terenowych organach administracji państwowej bez bliższego określenia, rozumie się przez to rady stopnia podstawowego lub organy o właściwości szczególnej do spraw gospodarki gruntami i wywłaszczania nieruchomości stopnia podstawowego.

Art. 4. 1. Grunty państwowe niezbędne do prowadzenia działalności gospodarczej lub wykonywania innych zadań ustawowych albo statutowych są oddawane odpłatnie:

- 1) państwowym jednostkom organizacyjnym w zarząd,
- 2) organizacjom społecznym w użytkowanie.

2. Grunty państwowe niezbędne na cele obronności i bezpieczeństwa Państwa są oddawane w zarząd nieodpłatnie, chyba że nabycie gruntu następuje w drodze wywłaszczenia.

3. Grunty państwowe są oddawane w użytkowanie wieczyste: